



→ ŠELMA ZLODĚJ

Byl bohatý sedlák a měl velké bramborové pole.
A byl chud'as, s kterým dennodenně sedala u stolu bída.

Chud'as se jedné noci vypravil k poli bohatého sedláka a narýpal si do pytlíku trochu brambor.

Ráno přišel sedlák na pole, uviděl načatou brázdu a zahromoval:

„Abyste d'as, někdo mi chodí krást brambory! Budu si muset na toho ptáčka počíhat.“

Navečer se sedlák ukryl na mezi v křoví a čekal.

Chud'asova rodina brambory snědla a zas nebylo co do talíře. A tak vzal druhé noci muž znova pytlík a šel k sedlákově poli. Sotva se však sklonil k brázdě, vyskočil sedlák z křoví, popadl ho za límec a začal ho mlátit lískovkou hlava nehlava.

Chudák prosil, naříkal, zaklínal se, že už na pole nevkročí, ale jeho křik a pláč jako by ještě více přilévaly oleje do ohně. Sedlák neznal slitování a jak ho řezal, tak ho řezal.

A tu dostal nebožák nápad.

Úpěnlivě vykřikl, padl na zem a zůstal ležet jako mrtvý. Sedlák vystřízlivěl ze svého vzteku.

„Proboha, já ho zabil!“ ulekl se. Padl vedle zloděje na kolena a začal bědovat. „Co si jen počnu? Co jsem to udělal! Zavřou mě do žaláře, pošlou mě do vyhnanství, ach já neštastný!“ Sklonil se k zloději a prosil: „Ó člověče, prosím tě probud' se, vstaň a nepřiváděj mě do neštěstí. Dám ti brambor, kolik budeš chtít, jenom prosím tě neumírej!“

Chud'as otevřel oči a řekl:

„Dobře, neumřu, když už mě nebudeš být a dáš mi dvě brázdy brambor, aby má rodina neměla hlad.“

Sedlákovi nezbylo než slib splnit.

Chud'as upaloval domů a radoval se, jak se mu istí podařilo změnit smůlu ve štěstí.

→ VZÁCNÝ LÉK

Šel tulák, v kapse ani kopejku a hlad k zoufání. Jak to nastrojit, aby dostal zadarmo najíst? A protože nebyl hloupý, neměl k nápadu daleko.

Vešel do domu a uctivě pozdravil.

„Znám vzácný lék, který zachrání člověka od jisté smrti,“ řekl. „Protože přicházím z daleka a tři dny jsem neměl v ústech, prozradím jeho tajemství jen tomu, kdo mi dá najíst.“

I pozvali tuláka ke stolu a hospodyně mu navářila velký rendlík kaše a obsluhovala jej jako nejvzácnějšího hosta.

Tulák se najedl jako už dávno ne a měl se k odchodu. Hospodyně mu ještě na cestu naplnila mošnu koláči.

„Najedl ses do sytosti, tak nám ted' řekni, jak se jmenuje ten zázračný lék,“ požádal pán domu tuláka.

„Mám ten lék ukrytý venku za vesnicí,“ odpověděl tulák. „Pojď se mnou a tam ti vydám jeho tajemství.“

Poděkoval za jídlo a vyšel s mužem ven.

Minuli poslední dům a tulák vykročil do polí.

„Kde máš ten svůj lék?“ ptal se muž nedočkavě.

„Ještě chvilku strpení, hned tam budem.“

Přišli k obilnému poli a tulák utrhl klas. Rozemnul jej v prstech a nastavil muži před oči dlaň se zrny.

„Vidíš,“ pravil vážně, „obilí je ten lék. Kdyby nebylo obilí, zemřel bych hladem já a zemřel bys i ty a mnozí další. Obilí zachraňuje lidi před jistou smrtí.“

Muž zrudl zlostí.

„Měl bych na tebe poštvat psy,“ řekl. Potom se však uklidnil a mávl rukou. „Máš pravdu, ale příště se mému domu ráději vyhní!“ Pokynul tulákovi na pozdrav a vrátil se domů.

Tulák se zasmál a vykročil vstříc svému nekonečnému cíli.



O ZLODĚJI, KTERÝ SÁM SEBE POTRESTAL

Stalo se kdysi v městě Novosibirsku, že přistihli na trhu zloděje, jak krade cibuli. I dovedli zloděje k soudci a ten vynesl takovýto rozsudek:

„Kradl jsi a za to musíš být potrestán. Bud' zaplatíš padesát rublů pokuty, nebo dostaneš padesát ran holí, anebo sníš padesát cibulí. Dávám ti na vybranou.“

Zloděj se rozmýšlel.

„Sním padesát cibulí,“ prohlásil.

Soudce dal přinést koš s cibulí a zloděj počal jíst. Snědl deset cibulí a z očí mu tekly slzy proudem. Snědl dvacet cibulí a ústa měl jako v ohni. Snědl třicet cibulí a myslel, že mu vnitřnosti hoří.

„Už nemohu,“ vykřikl zoufale. „Dejte mi raději padesát ran holí.“

Přinesli lavici a zloděje na ni položili.

Dostal deset ran a začal naříkat. Dostal dvacet ran a křičel, jako když ho na nože berou. Dostal třicet ran a začal prosit: